

EL DEBER

REDACCIÓ:
Màrtirs de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ:
1'75 pts. trimestre
ANUNCIS: Preus con-
vencionals, segons ta-
many i número d'in-
sercions.

ANY I - NÚMERO 5

OLOI, 14 DE JULIOL DEL 1934

PREU 15 cèntims.

Comentaris d'estiu per J. M. Mir Mas de Xexàs

La I Fira d'Olot

A Olot, aquest any i si res no ho espatlla, també tindrem una fira de mostres, la qual promet assolir un bon èxit. Els iniciadors d'aquesta festa comercial han estat els ciutadans Jaume Bonavia i Josep Paludàries, ambdós de reconeguda solvència i ben capacitats per a portar a terme una obra com aquesta.

Tenim entès que, a hores d'ara, ja són moltes les cases comercials i industrials d'aquesta comarca i de fora que tenen demanat *stand* per tal d'exhibir-hi llurs productes. Això ens fa augurar el triomf de la I Fira d'Olot. És de creure, però, que tots els olotins hi col·laboraran d'una manera ferma i decidida, per tal de que l'èxit sigui complet.

Una divulgació intensa i un entusiasme brillant per part de tots, iniciadors i col·laboradors, pot donar relleu a la I fira de mostres d'Olot, la qual ha d'incrementar la renovació econòmica de la nostra comarca, essencialment industrial.

Hem vist els segells i cartells de propaganda; si els primers adoleixen de manca d'estètica, en canvi els darrers són un encert — ens referim als llindeums d'En Dou — tant pel contingut com pel tamany. Amb tot, és necessari que a totes les missives i correspondència els olotins hi posin els esmentats segells, per tal de que arreu ressoni l'anunci de tan interessant concurs econòmic.

Ultra el patrocini de l'Ajuntament, cal lloar l'apoi que hi presta la Unió Comercial.

A Olot ja no hi ha tanta llana

Hem de tenir en compte que Olot es desperta de la inèrcia tradicionalista en què convivia des de molt temps la major part dels seus pacífics veïns. Ací ja és possible el no espantar-se per què el jovent es banya i conreua l'esport i s'entrega al turisme. Això no vol pas dir que alguns esperits esquistats, no massa selectes i que amb prou feines es renten la cara i que viuen sota un sostre molt baix i lluny del progrés, no s'esbravin cercant immoralitat, corrupció i no sé quantes coses més, a tot allò que respira civisme i estètica, higiene i salut. Però tots aquests comentaris ridículs, fantasmagòrics i una mica suats que encara hom pot albirar en les pàgines d'algun setmanari local, no poden ni podran res contra l'evolució que el temps i la Natura imposen. Heus-ací perquè no cal espantar-s'hi ni convé donar massa importància a escarafalls simplement antinaturals i passats de moda.

Recordem-nos, amb certa joia, que a Olot ja no hi ha tanta llana i que la crosta no tan sols s'ha esvaït dels esperits fanàtics, sinó que també de la pell, puix que les aigües d'Olot, fresques i regalades, a més a més d'enflaquir el ví, serveixen avui per a rentar cares, cuixes i pantorrilles. I és que la moral no està renyida amb la higiene i l'estètica. Molt el contrari, les tres són molt bones amigues. I no és que ens ho hagi dit un ocell, no; ens ho pensem i ben segurs que ho endevinem.

Per tant esperem que els entusiastes i benemèrits olotins que formen part del comitè pro-Piscina a la nostra ciutat, no posaran pell de gallina per l'aigua «beneïta» que els caigui al seu damunt, molt abans de què tan lloable projecte esdevingui realitat. Endavant i no parar-se, que tot es farà.

El personalisme local

No hi ha res tan poca-solta i perillós com el personalisme local. Vegeu sinó les conseqüències que porta.

I, generalment, són les envegetes i les vanitats que són culpables d'aquesta plaga entorpidora del dinamisme ciutadà.

A Olot, com a tot arreu, el personalisme ha fet de les seves i en més d'una ocasió ha creat recels i ha dividit forces que, d'haver anat coaligades, haurien donat els seus fruits. Cal anorrear el personalisme local i fitar els ulls cap horitzons de més ampla comprensió en els camps assaonats de la cultura, perquè així és com s'estantolen els més purs ideals i s'aixafen les reaccions estantísses.

Més que homes vanidosos i egoistes ens convenen idealistes conductors de col·lectivitats fortes. Doncs, a fora el personalisme.

D'Ací i d'Allà

"El deure" de "El Deber" seria no fer falsos testimonis ni mentir,... ni calumniar

(De l'Evangeli de la Democràcia. Cap. X)

Si no fos tan pervers l'atac que fa el setmanari descolorit «El Deber» contra la gent honrada que haurà de constituir l'actual Sometent; si no fos que aqueix esgroguet periòdic, que ha passat per tots els colors cavernícols i reaccionaris, està revestit de la més insana hipocresia; si no fos per tot això i altres nueses espirituals que taren als redactors de l'esmentat setmanari, dirien que ens ha fet certa gràcia l'article que, amb tan de fel, han escrit els senyors de «El Deber» — amb català «El deure» — contra la reorganització del Sometent a les comarques catalanes.

Es veu que per «El Deber» abans al Sometent hi havia el pitjor de cada casa, puix que ell mateix ens diu que ara està format pel «millor» de cada casa. I amb això si que hi toca el setmanari catòlic de conveniències. Aquell Sometent que abans servia per a presentar armes a un rei que es vanagloriava d'ésser descendent de Felip V, i que servia als homes de la monarquia amb els seus atacs a Catalunya — fins el seu fortantreu s'intitolava «Paz y Tregua», no «Pau i Treva» com ara — i que era comanat pels militars enemics de Catalunya i pels cacics de cada poble; aquell Sometent que sortia al carrer per tal d'anar contra els justos clams dels obrers i que perseguia als desgraciats que no tenien ni pa ni llar, i que es posava al costat de la burgesia, avui estarà integrat (pesi als monàrquics) per la gent del camp, pels obrers i pels republicans tots, o sigui pel «millor de cada casa», encara que «El Deber» ho digui a to de mofeta; per gent ben catalana, voluntària, modesta i d'idees liberals i prou capaç de fer un net de tanta porqueria com empesta a la nostra Catalunya republicana. I no us càpiga cap dubte, senyors de «El Deber», que aquests ciutadans que seran del Sometent, sabran defen-